



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem, ve věci

žalobce: **M. K.**
zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2018, č. j.: OD 701/18-2/67.1/18195/Li

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci bude po právní moci tohoto rozsudku vrácen přeplatek na soudním poplatku ve výši 1.000,-Kč.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále jen „správní orgán“) ze dne 28. 5. 2018, sp. zn. OD/18/7960/PRS, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit „z nedbalosti tím, že dne 7. 1. 2018, ve 12:07 hod., řídil vozidlo Škoda Superb, registrační značky: x (CZ), na dálnici č. D/10, v km 68 (souřadnice GPS 015°05'27.257''E, 50°35'04.655''N), v katastru obce Příšovice, ve směru od Prahy na Turnov, za benzinovou čerpací stanicí Shell. Na uvedeném místě bylo prováděno Policií ČR měření nejvyšší povolené rychlosti, která je v daném úseku omezena na 130 km/hod. V úseku, kde bylo prováděno měření nejvyšší povolené rychlosti, byla obviněnému naměřena rychlost uvedeného vozidla, jenž řídil, 200 km/hod. Při zvážení možné nepřesnosti měřícího zařízení $\pm 3 \%$ byla s ohledem na možnou maximální kladnou nepřesnost měření naměřena skutečná rychlost 194 km/h, což je o 64 km/h více, než bylo v měřeném úseku dovoleno.“
2. Za tento přestupek byl žalobci podle ustanovení § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a ustanovení § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu, uložen správní trest pokuty ve výši 5.000,–Kč. Podle ust. § 35 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky a ust. § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu, byl odvolateli dále uložen správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Dále mu byla podle ust. § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a ust. § 6 odst. 1 vyhlášky 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000,–Kč.

II. Podstatný obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí

3. Žalovaný v něm nejprve shrnul průběh řízení před správním orgánem I. stupně. Konstatoval, že proti jeho rozhodnutí ze dne 28. 5. 2018, zn. OD/18/16689/PRS, podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce (jímž byl rovněž advokát JUDr. Radek Bechyně, jak plyne ze správního spisu) blanketní odvolání, které na výzvu správního orgánu ze dne 19. 6. 2018 doplnil. Po posouzení odvolacích důvodů dospěl žalovaný k závěru, že nepřinášejí do řízení nic nového, co by mohlo změnit napadené rozhodnutí. S jednotlivými odvolacími námitkami se poté vypořádal následujícím způsobem (dále citace z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí):
4. „Odvolatel pod bodem II. doplnění odvolání uvádí, že výroková část napadeného rozhodnutí nese seznatelné vady z postu nesouladu s požadavky na náležitosti takového rozhodnutí zákonem stanovenými, nedostatečným zajištěním osoby přestupce v předmětném okamžiku, naplnění skutkové podstaty přestupku a dále v důkazních materiálech a celkovém zjištění přestupkového jednání.“
5. Tyto argumenty správní orgán II. stupně nepřijal, neboť jsou pouze obecné, nekonkrétní a bezdůkazní, a není z nich zřejmé, jakými konkrétními vadami napadené rozhodnutí trpí. Stejně tak nekonkrétní je námitka týkající se důkazních materiálů a zjištění přestupkového

jednání. Nicméně správní orgán II. stupně posoudil jeden ze stěžejních důkazních prostředků – snímek vozidla RZ: x, který je součástí „Záznamu o přestupku“ na listu č. 2 spisu. Součástí snímku je i kontrolní mřížka, přičemž lze konstatovat, že předmětné vozidlo se na snímku nachází v odpovídající pozici, tedy ve vyznačené pozici svazku ve snímku, tudíž měření proběhlo správně. V případě odvolatele se jedná o měření zprava, na odjezdu, z jedoucího vozidla se zabudovaným měřičem rychlosti, s nastavením zoomu fotoaparátu na 40 mm. Takovéto hodnocení důkazu jev souladu s názorem Nejvyššího správního soudu v Brně, vyjádřeným v rozsudku č. j.: 3 AS 93/2015 – 41, ze dne 24. 5. 2017, dostupném na: www.nssoud.cz, ze kterého správní orgán II. stupně uvádí citaci: „Nejvyššímu správnímu soudu je známo, že za účelem verifikace správnosti měření rychlosti byla výrobcem silničních radarových měřičů RAMER (včetně typu RAMER 10, AD9, užitého v nyní posuzované věci) vydána pomůcka v podobě šablon, respektive mřížek, jež jsou součástí návodu k jejich užití. Přiložením této pomůcky na fotografii měřeného vozidla pořízenou rychloměrem (ve standardním rozměru, odpovídajícím formuláři Záznam o přestupku), lze velmi jednoduchým způsobem ověřit, zda byl dodržen předepsaný úhel měření“.

6. Odvolatel pod bodem III. doplnění odvolání uvádí, že správní orgán je povinen postavit nad vší pochybnost najisto, že se jednání naplňujícího znaky skutkové podstaty přestupku dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen. Existuje-li rozumná pochybnost, to znamená, existuje-li ne zcela nemožná verze, že se uvedeného jednání dopustil někdo jiný, než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout bez nepochybného prokázání skutkového děje. Odvolateli proto k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, stačí, aby o otázce, kdo se uvedeného jednání dopustil, vznikla rozumná pochybnost. V popisu skutkového děje ve sděleném obvinění a v předložených důkazních materiálech jsou pochybnosti v takovém rozsahu, že správní orgán má povinnost držet se právní zásady *In dubio pro reo*.
7. Tuto námitku správní orgán nepřijal. Totožnost osoby přestupce – odvolatele byla řádně zjištěna, jak vyplývá ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů i úředního záznamu na listu č. 2 spisu a oznámení přestupku na listu č. 1 spisu. V omluvě z ústního jednání, ze dne 20. 4. 2018, odvolatel toto nijak nenamítá, pouze žádá správní orgán I. stupně o provedení výslechu zasahujících policistů, neboť se domnívá, že došlo k závažným pochybením při zajištění skutkového děje, kdy nebyl s ohledem na dobu a místo naplněn materiální aspekt přestupku. Dále navrhl doplnit dokazování o posouzení provedeného měření výrobcem měřícího zařízení, aby mohlo být vyloučeno, že bylo měřící zařízení užito v rozporu s manuálem k obsluze a pokyny výrobce, kdy takovému pochybení nemusí zabránit ani proškolení obsluhy. Dne 15. 5. 2018 pak správní orgán I. stupně obdržel od odvolatele písemnost „Sdělení k termínu ústního jednání, vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí“, v níž odvolatel opět nikterak nezpochybňuje skutečnost, že předmětné vozidlo v uvedeném čase a místě řídil. Nelze odhlédnout ani od emailové komunikace mezi odvolatelem a správním orgánem I. stupně (list č. 4 spisu), kde odvolatel uvádí, že mu dopravní policie dne 7. 1. 2018, cca v 12:00 hod., na rychlostní komunikaci u Příšovic naměřila vysokou rychlost a postoupila to ke správnímu řízení.
8. Odvolatel pod bodem III. odvolání dále uvádí, že se správní orgán I. stupně vůbec nezabýval odůvodněním zavinění jeho jednání. Správní orgán I. stupně sice konstatuje, že jednání posoudil jako nedbalost, ovšem tuto skutečnost v celém rozhodnutí jakkoli neodůvodňuje.
9. Tuto námitku správní orgán II. stupně nepřijal, neboť se nezakládá na pravdě, když správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí: „...přestupek byl spáchán z nedbalosti, neboť řidič věděl, že svým jednáním (rychlou jízdou) porušuje nebo ohrožuje zájem

chráněný zákonem (pravidla provozu na pozemních komunikacích – předepsané nejvyšší povolené rychlosti), ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že takové porušení nebo ohrožení nezpůsobí.“ Takové hodnocení zavinění odpovídá nedbalosti vědomé. S tím se správní orgán II. stupně ztotožňuje a dodává, že nedbalosti vědomé nasvědčuje i nezanedbatelná míra překročení rychlosti o 64 km/h vůči nejvyššímu povolenému limitu v místě, a 14 km/h vůči dané skutkové podstatě přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona o silničním provozu, čehož si dle názoru správního orgánu II. stupně musel být odvolatel vědom. Odvolatel byl v době předmětného protiprávního jednání držitelem příslušného řidičského oprávnění a jistě znal pravidla provozu na pozemních komunikacích, včetně povinnosti je dodržovat. Jako držitel příslušného řidičského oprávnění složil zkoušku k jeho získání, čímž splnil podmínku odborné způsobilosti, kterou musí splňovat po celou dobu držení řidičského oprávnění – ust. § 82 odst. 3 zákona o silničním provozu.

10. Odvolatel tedy jako osoba odborně způsobilá k řízení motorových vozidel věděl, jaké jsou rychlostní limity na pozemních komunikacích, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že zájem chráněný zákonem (bezpečnost provozu na pozemních komunikacích) neporuší nebo neohrozí. Pokud odvolatel překročil maximální povolenou rychlost mimo obec o 64 km/h, musel tak učinit minimálně vědomě nedbale. Obdobně se vyjádřil i Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci ve svém rozsudku ze dne 28. 7. 2017, pod č. j.: 72 A 6/2016 – 18, dostupném na www.nssoud.cz, ve vztahu k překročení maximální povolené rychlosti v obci. Otázku zavinění správní orgán II. stupně uzavírá konstatováním, že v souladu s ust. § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Zákon o silničním provozu úmyslné zavinění nevyžaduje.
11. Pod bodem IV. odvolání pak odvolatel uvádí, že druhou ze základních náležitostí, která v řízení, jehož výsledkem bylo napadené rozhodnutí, nebyla odpovídajícím způsobem prokázána a zargumentována, je naplnění tzv. materiálního aspektu přestupku. Toto dále rozvádí s tím, že správní orgán by měl dále vzít v potaz okolnosti spáchaného přestupku, a to v kontextu toho, že nevznikl žádný následek přestupkového jednání (nedošlo k dopravní nehodě, nebyl bezprostředně ohrožen žádný účastník silničního provozu), dále také okolnosti spáchání přestupkového jednání, míru zavinění a případnou pohnutku vedoucí ke spáchání daného jednání.
12. Tuto námitku správní orgán II. stupně nepřijal a plně se ztotožňuje s odůvodněním materiální stránky uvedeného přestupku tak, jak uvádí správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí (zájem společnosti na bezpečnosti silničního provozu, nejčastější příčina vážných dopravních nehod, páteřní komunikace mezi Prahou a Libercem). K otázce naplnění materiální stránky přestupku pak správní orgán II. stupně dodává a reaguje tak i na námitku odvolatele (neohrožení ostatních účastníků silničního provozu), že pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním odvolatele byl skutečně ohrožen někdo život, zdraví nebo majetek. Postačuje, že jednáním odvolatele došlo k ohrožení zájmu společnosti, nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců. Zájmem společnosti je zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, která je zajišťována stanovením pravidel provozu na pozemních komunikacích. Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti - viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, dostupný na www.nssoud.cz, na který odkazuje i odvolatel ve svém odvolání, pod bodem II. Z uvedeného rozsudku správní orgán II. stupně cituje: „Z tohoto

závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“ Správní orgán II. stupně nemá důvod se od tohoto názoru odchýlit ani v nyní posuzované věci a konstatuje, že v případě odvolatele se k okolnostem jednání, jež naplnilo formální znaky přestupku, nepřidružily žádné další významné okolnosti vylučující porušení nebo ohrožení práva chráněného zájmem společnosti, jak je tomu v případě zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že v daném případě došlo k překročení maximální povolené rychlosti o 64 km/h, což nelze považovat za bagatelní překročení rychlosti, které je v běžném provozu řidičem jen stěží seznatelné a ohlídatelné, viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2008, č. j. 75 Ca 2/2008 – 23, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, pod č. j. 5 As 104/2008 – 45, dostupný na www.nssoud.cz.

13. *Žádné další argumenty odvolatel v odvolání neuvedl.*
14. *Správní orgán II. stupně má za to, že v předmětném případě postupoval správní orgán I. stupně zcela v souladu se zákonem o silničním provozu, zákonem o odpovědnosti za přestupky a správním řádem, tedy v souladu se zásadou legality, vycházející z článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jako jednou ze základních zásad správního řízení, vyplývající i z ust. § 2 odst. 1 správního řádu. Postup správního orgánu I. stupně byl i v souladu se zásadou materiální pravdy vycházející z ust. § 3 správního řádu, kdy byl správním orgánem I. stupně zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. K provedení důkazů užil všech důkazních prostředků, které byly vhodné ke zjištění stavu věci, a které nebyly získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Šlo zejména o záznam z měřicího zařízení – záznam o přestupku (list č. 2 spisu) a svědecké výpovědi policistů (listy č. 15 a 16 spisu).*
15. *Podle správního orgánu II. stupně správní orgán I. stupně v napadeném rozhodnutí v souladu s ustanovením § 50 odst. 4 správního řádu vyhodnotil všechny shromážděné podklady pro vydání rozhodnutí, zejména důkazy, podle své úvahy, a to každý jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a rovněž tak pečlivě přihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Důkazní materiál považuje správní orgán II. stupně za konzistentní, ve vzájemném souladu a od počátku tvořící ucelený řetězec informací o protiprávním jednání odvolatele, což je náležitě popsáno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, se kterým se správní orgán II. stupně ztotožňuje.*
16. *V daném případě správní orgán I. stupně zjistil skutkový stav věci, o němž neměl žádné důvodné pochybnosti a prokázal, že se odvolatel dopustil přestupku. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnocením důkazních prostředků (jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti) správní orgán I. stupně dospěl k jedinému možnému logickému závěru, že se odvolatel dopustil přestupku tak, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí.*
17. *Za přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona o silničním provozu se ukládá správní trest pokuty dle ust. § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu, a to pokuta od 5 000 Kč do 10 000 Kč a podle ust. § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu správní*

trest zákazu činnosti od šesti měsíců do jednoho roku. Správní orgán I. stupně uložil odvolateli za spáchaný přestupek pokutu i zákaz činnosti na spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí, což v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil a s tímto odůvodněním se správní orgán II. stupně ztotožňuje.“

IV. Obsah žaloby

18. Žalobce předně namítal, že žalovaný ignoroval jím tvrzené odvolací důvody, v důsledku čehož nebyl řádně zjištěn ani skutečný stav věci. Žalované rozhodnutí měl za nezákonné ze dvou důvodů. První z nich uvedl názvem „*Opomenuté důkazy – nedostatečnost zjištění stavu věci*“. Konstatoval v něm, že byl postupem správního orgánu zkrácen na svých právech a že došlo k významnému porušení jeho práva na obhajobu. V příkrém rozporu se zásadou oficiality nebylo užito důkazních prostředků naléhavě potřebných ke zjištění skutkového stavu věci. A žalobce pokračoval s tím, že (dále jsou uvedeny doslovné citace, neboť jen tak lze zachytit obecnost žalobního tvrzení):
19. „*Žalovaný sice uvádí, že bylo ze strany žalobce navrženo provedení místního šetření, které by nepochybně napomohlo k přesnému zajištění místa spáchání přestupku, které má v tomto případě své opodstatnění*“. Tento text se ale v žalovaném rozhodnutí vůbec nenachází.
20. „*V rozhodnutí je uvedeno, že přestupek byl spáchán na silnici D/10 v katastru obce Příšovice za benzinovou čerpací stanicí, kdy tento popis se jeví jako nedostačující a vzniká tedy logická pochybnost o tom, kde měl být údajný přestupek spáchán. S ohledem na skutečnost, že místo není jakýmkoli způsobem upřesněno v žádné části rozhodnutí, vyvstává otázka, zda bylo vůbec řádně a přesně zajištěno již prvoinstančním správním orgánem. Žalobce považuje přesné zajištění místa za stěžejní i s ohledem na následné prokazování materiálního znaku spáchaného přestupkového jednání*“ (v tomto textu je účelovou formulací spojováno konstatování žalovaného o místě spáchání přestupku se žalobní argumentací žalobce, což vyvolává nesprávný dojem, jako by měl o něm pochybnosti sám žalovaný).
21. Druhý žalobní bod se týká prokázání materiálních znaků přestupku. K němu žalobce uvedl následující:
22. „*V rámci celého řízení nebyly žalobci naprosto prokázány materiální znaky daného jednání, tedy že svým jednáním kohokoli ohrozil či narušil veřejný zájem. Kdy v celém napadeném rozhodnutí není konstatováno, koho žalobce svým jednáním ohrozil*.“
23. Žalobce se neztotožňuje se závěrem odvolacího správního orgánu, že materiální znaky přestupku odpovídají znakům formálním. Takovéto tvrzení správního orgánu jde naprosto proti smyslu a chápání jednotlivých znaků přestupku, kdy pokud by materiální znaky přestupku odpovídaly znakům formálním, nebylo by potřeba materiální znak prokazovat a zjevně by ani taková definice neexistovala.
24. Odvolací správní orgán sice dále uvádí, že spatřuje naplnění materiálních znaků přestupku v porušení pravidel silničního provozu, kdy je společenským zájmem dodržování pravidel silničního provozu, kdy ovšem i tato formulace jde proti smyslu a logice chápání materiálního a formálního znaku přestupku, když toto konstatování by opět stíralo jakýkoli rozdíl mezi těmito znaky.
25. Žalobce se domnívá, že toto konstatování odvolacího správního orgánu je vytvořeno na podporu tvrzení výše uvedeného, že materiální a formální znaky přestupku jsou totožné. Dle rozsudku NSS č.j. 5 As 104/2008 – 45 ze dne 14.12.2009 je zjevné, že nelze naplnění

materiálního znaku odůvodnit naplněním znaku formálního. Pro posouzení materiálního znaku přestupku by ovšem muselo ze strany správního orgánu dojít k přesnému zajištění místa spáchání přestupkového jednání. Přesné zajištění místa považuje žalobce v souvislosti s materiálním znkem přestupku za klíčové, kdy v místě kde měl být přestupek spáchán, se jedná o rovný přehledný úsek komunikace. Zde tedy vzniká pochybnost o ohrožení jakéhokoli veřejného zájmu či konkrétních osob, kdy naměřená rychlost v místě mimo zástavbu a na přehledném rovném úseku není zjevně nepřiměřenou

26. *Žalobce se též domnívá, že provoz musel odpovídat možností jet vyšší rychlostí než je maximální povolená bez ohrožení jiných účastníků silničního provozu, neboť nikde není zmíněno, že by žalobce předjížděl jiná vozidla, kdy zcela jistě většina účastníků silničního provozu dodržuje nejvyšší povolenou rychlost a žalobce by byl tedy nucen takovouto rychlostí předjíždět jiná vozidla.*
27. *Lze se tedy domnívat, že i když žalobce po formální stránce přestupek spáchal, ovšem nebylo mu prokázáno, že by svým jednáním kohokoli ohrozil. Pro uznání vinným za přestupek musí ovšem správní orgán prokázat naplnění obou těchto znaků přestupkového jednání. Tedy znaky formální i materiální. K tomuto ovšem ze strany správních orgánů nedošlo.*
28. *K materiálním aspektům dále žalobce poukazuje na významné skutečnosti ve smyslu výše uvedených (nespáchání nehody, jízda dle platných předpisů), které zpochybňují naplnění materiálního aspektu daného jednání. Tyto skutečnosti nejsou v rámci naplnění materiálních aspektů důsledně zkoumány a ani prokazovány, kdy lze dovodit jisté pochybnosti právě o naplnění materiálního aspektu přestupkového jednání.*
29. *Správní orgán sice správně konstatuje, že dotčeným zájmem společnosti bylo dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích, který měl být narušen jednáním obviněného. Nicméně k tomu je třeba uvést, že smyslem pravidel je stanovit takové podmínky v provozu na pozemních komunikacích, kdy bude minimalizováno ohrožení ostatních účastníků provozu, což musí být dokonce zájem principiálně vyšším, než jen dodržení pravidel. K jakékoli takové situaci ovšem jednáním obviněného nedošlo.“*
30. *Vzhledem k uvedenému žalobce navrhoval žalované rozhodnutí zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení. Spolu s podáním žaloby žalobce navrhoval, aby byl žalobě přiznán odkladný účinek (k tomu ještě dále).*

V. Vyjádření žalovaného k žalobě.

31. *Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 5. 10. 2018. V něm pouze uvedl, že se vzhledem k obsahu žaloby odvolává na odůvodnění žalovaného rozhodnutí. Zároveň navrhl žalobu zamítnout.*

VI. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

32. *Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný s tímto postupem krajského soudu výslovně souhlasil a žalobce se k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřil. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením zato, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. O tom byl žalobce ve výzvě výslovně*

poučen. Krajský soud poté přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

33. Krajský soud předně konstatuje, že se ztotožňuje s právními závěry na danou věc uvedenými v napadeném rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně. Právě proto také připomněl jeho obsah výše v podstatném znění, neboť jinak by jen jinými slovy v podstatě opakoval totéž. Zvláště, když stěžejní námitky obsažené v žalobě jsou podobné těm, co již byly obsaženy v odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řešeny v žalovaném rozhodnutí. Ostatně není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
34. Krom toho považuje krajský soud za vhodné připomenout, vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce (v přezkoumávané věci spíše fragmenty žalobních námitek), způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se správní orgán, či následně správní soud, vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).
35. K věci samé pak krajský soud dodává následující.
36. Žalovaný se podrobným a zákonným způsobem vypořádal s námitkami žalobce uvedenými v odvolání. Vždy uvedl jeho konkrétní odvolací námitku (viz výše body II, III a IV v odůvodnění žalovaného rozhodnutí) a patřičným způsobem na ni reagoval. Dlužno přitom poznamenat, že žalovaný vystihl charakter odvolacích námitek uvedených v bodu II., když uvedl, že *„jsou pouze obecné, nekonkrétní a bezdůkazné, a není z nich zřejmé, jakými konkrétními vadami napadené rozhodnutí trpí“* atd. Totéž lze říci i o námitkách žalobních označených jako *„Opomenuté důkazy – nedostatečnost zjištění stavu věci“*.
37. Žalobce v nich totiž pouze konstatuje zkrácení na svých právech, aniž by je konkrétně specifikoval, včetně způsobu, jak k tomu mělo dojít. Neuvedl, v čem spatřuje zásah do svého práva na obhajobu, jak byla porušena zásada oficiality, konstatuje, že v rozhodnutí je uvedeno, že byl přestupek spáchán na silnici D/10 v katastru obce Příšovice za benzinovou čerpací stanicí, což se mu *„jeví jako nedostačující“*, neuvádí již ale konkrétně, v čem by mělo být označení místa spáchání přestupku nedostatečné, chybné apod..
38. V řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů musí ale žaloba obsahovat jednak základní náležitosti podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., jednak náležitosti žaloby podle § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s., mimo jiné i body, z nichž musí být patrné,

z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Nastínil-li je tedy žalobce v přezkoumávané věci víceméně v obecné rovině, když žádné relevantní skutečnosti na podporu svých tvrzení evidentně neměl, když je nepředložil a nenavrhoval k provedení důkazu, pak musí zákonitě počítat s tím, že nejen nemůže být s takovou žalobou úspěšný, ale že obsahu jeho žalobu odpovídá i způsob jejího vyřízení soudem. Žalobce totiž zůstal jen u ničím nedoložených tvrzení, která jej z daného přestupku vyvinut nemohla.

39. Ostatně o tom, že si byl žalobce spáchání daného přestupkového jednání vědom, svědčí obiter dictum jeho e-mailová korespondence (viz č.l. 4 správního spisu) s vedoucím dopravního odboru Městského úřadu Turnov ze dne 1. 2. 2018 (jinak dlužno poznamenat nestandardní), v němž mimo jiné uvedl: „Dobrý den, pane Vaňátko, obracím se na Vás s prosbou. Dne 7. 1. 2018 cca ve 12,00 mi dopravní policie na rychlostní komunikaci u Příšovic naměřila vysokou rychlost...“.
40. K druhému žalobnímu bodu krajský soud dodává, že Nejvyšší správní soud se sice v žalobcem zmiňovaném rozsudku ze dne 14. prosince 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, zabýval materiálním aspektem jím řešeného přestupku, nicméně šlo o případ kvalitativně zcela jiný. Zatímco v něm se jednalo o překročení povolené rychlosti pro jízdu v obci o 2km/h, v přezkoumávané věci jde o překročení nejvyšší povolené rychlosti mimo obec o 64km/h. Již jen z tohoto důvodu jsou oba případy věcně nesouměřitelné. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku pokračoval, že trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy a pravidly, jakými se dosud řídila i trestnost trestných činů, a pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být tedy naplněna i materiální stránka deliktu. Odkazoval se přitom na svoji dosavadní judikaturu i rozhodnutí Nejvyššího soudu (dále jen „NS“), vztahující se k trestným činům (viz usnesení NS sp. zn. 7 Tdo 1529/2008 a sp. zn. 7 Tdo 1012/2008). Dále pak rozvíjí, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku. Nejvyšší správní soud uzavírá, že správní orgány jsou povinny zkoumat vždy, když rozhodují, zda určité jednání je přestupkem či nikoliv, také otázku, jestli došlo k naplnění obou znaků přestupku, tj. znaku formálního i znaku materiálního. Znovu je přitom třeba zdůraznit, že věc řešená citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu se týkala překročení rychlosti o pouhé 2 km/hod, což zcela vysvětluje snahu o co nejdůkladnější rozbor materiální stránky přestupku. Případ žalobce je však diametrálně odlišný, když ten překročil nejvyšší povolenou o téměř 50%.
41. Zákon o silničním provozu mimo jiné ukládá v § 4 písm. b) každému účastníkovi provozu povinnost řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem a podle § 18 odst. 3 citovaného zákona smí řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg jet na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h. Silniční zákon tedy jednoznačně ukládal žalobci jet v předmětném místě (na dálnici) maximálně rychlostí 130 km/h. Povinnosti stanovené uvedeným zákonem

jednotlivým účastníkům provozu na pozemních komunikacích přitom nelze v žádném případě zlehčovat či zkreslovat. Naopak silniční zákon má zásadní význam v zajištění bezpečnosti provozu, zdraví, života a majetku všech účastníků tohoto provozu, tedy v tom, aby komunikace nebyly „džungli“. Nelze přitom odhlédnout od toho, že charakter zákona o silničním provozu je výrazně preventivní a ke svému prosazení (při neexistenci dobrovolného plnění jím stanovených povinností) potřebuje zákony další (např. trestní zákon, zákon o přestupcích). Žalobce stanovenou maximální povolenou rychlost překročil velmi výrazně, téměř o 50%, což mělo za následek velice reálné nebezpečí pro zdraví, život a majetek žalobce samého i ostatních účastníků silničního provozu. Je jen žalobcovým štěstím, že během jeho jízdy nedošlo k žádné nehodě. Porušení zákonné povinnosti takovým způsobem však jednoznačně znamená ohrožení zájmu společnosti, konkrétně zájmu na bezpečném provozu na pozemních komunikacích. Jízdou v tak vysoké rychlosti žalobce ohrozil sebe i ostatní účastníky provozu a soud si nedokáže představit žádnou okolnost, která by závěr o naplnění materiální stránky přestupku v tomto případě mohla zvrátit. Žalobce jel rychlostí převyšující povolenou rychlost velmi výrazným způsobem a fakt, že náhodou během této nedovolené jízdy prý nikoho neohrozil, nenarušil veřejný zájem, nedošlo k dopravní nehodě apod., na tom nemůže nic zvrátit. Žalobce se velice mylí, pokud dovozuje, že jen ohrožení zájmu chráněného zákonem nestačí. Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich je totiž přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Podle § 15 odst. 1 citovaného zákona pak se k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek vyžaduje zavinění. Postačí přitom zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění, a to pro daný případ nestanoví.

42. K naplnění materiální stránky přestupku tedy postačí i jen ohrožení chráněného zájmu a závěr žalovaného v tomto duchu je zcela správný. Nelze přitom znovu nezmínit citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008-45, z něhož jednoznačně vyplývá, že naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku bude běžně znamenat i naplnění znaku materiálního, tedy porušení nebo ohrožení určitého zájmu společnosti, resp. jen v případě přistoupení dalších významných okolností bude moci být uzavřeno, že k naplnění materiální stránky nedošlo. V daném případě však podle krajského soudu, a to ve shodě se žalovaným, není žádný prostor pro zpochybňování materiální stránky přestupku, a to vzhledem k již konstatovanému výraznému překročení rychlosti a tedy současně zásadnímu porušení zákonné povinnosti. Materiální znak přestupku byl naplněn i tím, že popsáný skutek vykazoval znaky nepředvídatelnosti jednání ve vztahu k ostatním účastníkům silničního provozu, kteří se důvodně spoléhali na chování žalobce v souladu s pravidly silničního provozu, tedy vykazoval znaky jednání způsobilého ohrozit bezpečnost a plynulost silničního provozu. Žalovaný se věnoval rozboru materiální stránky daného přestupku dostatečným způsobem na straně třetí dole a na celé straně čtvrté odůvodnění rozhodnutí velmi podrobně a jeho úvahám a závěrům nemá krajský soud coby vytknul, když tyto považuje za správné. Naopak se pozastavuje nad tím, že žalobce trvá ještě na podrobnějším zdůvodňování materiální stránky, k čemuž využívá dezinterpretaci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Pokud žalobce skutečně nechápe, že svou vysokou rychlostí v obci ohrožoval sebe i své okolí, tedy zájem společnosti na bezpečném provozu vůbec, je jen otázkou, zda je v pořádku, že disponuje řidičským oprávněním.

43. Krajský soud je jednoznačně přesvědčen o tom, že se žalobce daného přestupku skutečně

dopustil, tedy naplnil i jeho materiální stránku, přičemž v postupu žalovaného krajský soud neshledal porušení práva žalobce na spravedlivý proces.

44. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI. Náklady řízení

45. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch, a pokud jde o žalovaného, krajský soud nezjistil, že by mu nějaké náklady řízení vznikly (viz výrok II. tohoto rozsudku).
46. Podle ust. § 10 odst. 1 zákona ČNR č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění, *„Soud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen. Bylo-li na poplatku zaplacen více, než činila poplatková povinnost, vrátí soud přeplatek.“*
47. Žalobce zaplatil dne 11. 10. 2018 na soudních poplatcích na účet Krajského soudu v Hradci Králové celkem částku 4.000,-Kč. Žaloba podléhala soudnímu poplatku ve výši 3.000,-Kč (viz položka 18, bod 2., písm. a/ Sazebníku poplatků zák. č. 549/1991 Sb.), návrh na přiznání odkladného účinku žalobě podléhá poplatku ve výši 1.000,-Kč (viz položka 20 uvedeného Sazebníku). Protože ale bylo rozhodnuto vzhledem k okolnostem případu přímo ve věci samé (její vyřízení bylo stejně náročné jako rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku – zásada hospodárnosti), stalo se rozhodování o uvedeném návrhu bezpředmětným. Vzhledem k tomu proto bude tento soudní poplatek 1.000,-Kč vrácen žalobci podle výše citovaného § 10 odst. 1 po právní moci tohoto rozhodnutí z účtu Krajského soudu v Hradci Králové (viz výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 21. listopadu 2018

JUDr. Pavel Kumprecht v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: R. V.